

Konvencija 13

KONVENCIJA O UPOTREBI OLOVNOG BJELILA U BOJANJU

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na svom trećem zasjedanju 25. listopada 1921., i odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi sa zabranom upotrebe olovnog bjelila u bojanju, a što je šesta točka dnevnog reda zasjedanja, i odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije; usvaja sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o olovnom bjelilu (bojanje) iz 1921. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

1. Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se zabraniti, uz izuzetke predviđene člankom 2., upotrebu olovnog bjelila i sulfata olova, te svih proizvoda koji sadrže ove pigmente prilikom unutarnjeg ličenja zgrada, osim ako je nadležna vlast nakon savjetovanja sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika utvrdila da je upotreba olovnog bjelila i sulfata olova ili proizvoda koji sadrže te pigmente potrebna na željezničkim postajama i industrijskim ustanovama.

2. Unatoč tome, dopušteno je koristiti bijele pigmente koji sadrže najviše 2% olova izraženog kao metalno olovo.

Članak 2.

1. Odredbe članka 1. se neće primjenjivati na umjetničko slikarstvo niti na »fine lining«.

2. Vlade će definirati razgraničenja između tih vrsta bojanja i propisat će korištenje olovnog bjelila, sulfata olova i svih proizvoda koji sadrže te pigmente u te svrhe u skladu s člancima 5., 6. i 7. ove Konvencije.

Članak 3.

1. Zabranjeno je zapošljavanje muškaraca mlađih od osamnaest godina i svih žena na svim poslovima industrijskog bojanja koje uključuje upotrebu olovnog bjelila i olovnog sulfata i drugih proizvoda koji sadrže te pigmente.

2. Nadležne vlasti su ovlaštene, nakon savjetovanja sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika, dopustiti zapošljavanje šegrta u ličenju na poslovima zabranjenim prethodnim stavkom, a u cilju njihovog stručnog obrazovanja.

Članak 4.

Zabrane predviđene člancima 1. i 3. će stupiti na snagu šest godina nakon datuma zatvaranja Trećeg zasjedanja Međunarodne konferencije rada.

Članak 5.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se urediti upotrebu olovnog bjelila, sulfata olova i svih proizvoda koji sadrže te pigmente na poslovima na kojima je njihova upotreba zabranjena, na temelju sljedećih načela:

I. (a) Olovno bjelilo, sulfat olova i proizvodi koji sadrže te pigmente se u poslovima bojanja smiju upotrebljavati samo u obliku paste ili boje spremne za upotrebu;

(b) moraju se poduzeti mjere kako bi se otklonila opasnost koja proizlazi iz upotrebe boje u obliku spreja;

(c) gdje god je to moguće moraju se poduzeti mjere kako bi se otklonila opasnost od prašine koja nastaje suhim gladenjem i struganjem.

II. (a) Mora se osigurati odgovarajuća oprema kako bi se radnicima ličiocima omogućilo da se mogu oprati tijekom rada i nakon završetka rada;

(b) radnici ličiocima moraju cijelo vrijeme trajanja rada nositi radno odijelo;

(c) moraju se poduzeti odgovarajuće mjere kako bi se spriječilo da odjeća ostavljena za vrijeme rada ne bude uprljana materijalom za bojanje.

III. (a) Slučajevi trovanja olovom i slučajevi za koje se sumnja da su trovanja olovom moraju se prijaviti, i naknadno ih mora potvrditi liječnik kojeg je imenovala nadležna vlast;

(b) nadležna vlast može, po potrebi, zahtijevati da se obavi liječnički pregled radnika.

IV. Upute u vezi s posebnim higijenskim mjerama koje se poduzimaju u ličilačkoj djelatnosti moraju se razdijeliti radnicima ličiocima.

Članak 7.

Statistički podaci koji se odnose na trovanje olovom među radnicima ličiocima moraju se pribaviti:

(a) što se tiče obolijevanja – prijavljivanjem i potvrđivanjem svih slučajeva trovanja olovom;

(b) što se tiče smrtnosti – na način kojeg odobri službena statistička vlast u svakoj zemlji.

Članak 8.

Službene ratifikacije ove Konvencije će se, pod uvjetima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, priopćiti Glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 9.

1. Ova Konvencija stupa na snagu onog datuma kada kod Glavnog ravnatelja budu registrirane ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada.

2. Ona obvezuje samo one članice čije su ratifikacije registrirane u Međunarodnom uredu rada.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu onog datuma kada njezina ratifikacija bude registrirana u Međunarodnom uredu rada.

Članak 10.

Čim ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada budu registrirane u Međunarodnom uredu rada, Glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada će to notificirati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im također notificirati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno priopće članice Organizacije.

Članak 11.

Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se primjenjivati odredbe članka 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. najkasnije od 1. siječnja 1924. i poduzimati sve potrebne mjere kako bi osigurala provedbu tih odredaba.

Članak 12.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja je ratificirala ovu Konvenciju obvezuje se da će je primjenjivati na svoje kolonije, posjede i protektorate u skladu s odredbama članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada.

Članak 13.

Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može ju otkazati nakon isteka roka od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja Glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz počinje djelovati godinu dana nakon datuma kada je registriran u Međunarodnom uredu rada.

Članak 14.

Najmanje jednom u deset godina Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada će Općoj konferenciji podnijeti izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotriti potrebu uvrštavanja pitanja njezine revizije ili izmjene na dnevni red Konferencije.

Članak 15.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.